

Οι εικόνες που παρακολουθούμε τους τελευταίους μήνες να εξελίσσονται στο νησί, είναι εικόνες που μας ξεπερνάνε. Οι συνεχόμενες αυξήσεις μεταναστών στα παράλια του νησιού, δεν έχουν να κάνουν τίποτα με ότι μέχρι τώρα ξέραμε. Ίσως κάποιιοι να μπορούν να παραπέμψουν σε εικόνες σχεδόν ενός αιώνα πίσω, όταν και τότε οι ακτές και τα στενά του νησιού πλημμύρισαν από ανθρώπους που έφταναν κατατρεγμένοι. Άνθρωποι που ερχόντουσαν με την ελπίδα να μπορέσουν να ξαναφτιάξουν τις ζωές τους αλλά αντιμετωπίστηκαν επίσης σαν εισβολείς, σαν ξένοι. Είναι όμως εικόνες που δεν μπορούν να μεταφέρουν ούτε το αδιέξοδο εκείνων των ανθρώπων που κατέφθαναν έχοντας αφήσει το βίος τους πίσω τους, αλλά ούτε την αμηχανία των ντόπιων για το πώς μπορούν αυτοί να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις τις ιστορίας. Έτσι και τώρα παρακολουθούμε τα γεγονότα μη γνωρίζοντας τι μπορούμε να κάνουμε. Μία ιστορία μπλεγμένη πίσω από αίτια και αιτιατά, Άλλα εμφανέστατα και άλλα κρυμμένα καλά πίσω από πολιτικές. Μία ιστορία που εγκλωβίζεται μέσα σε νόμους και κανόνες που ακόμα και οι πιο ψύχραιμοι αδυνατούν να αντιληφθούν τις χρησιμότητες των περισσότερων εξ αυτών. Η ιστορία όμως δεν γράφεται από τους νόμους και τους κανόνες που ακολουθούνται. Γράφεται από τη στάση που κρατάνε οι άνθρωποι που βρίσκονται μπροστά στα γεγονότα. Από τις επιλογές που θα κάνουν. Από το αν θα γυρίσουν την πλάτη τους στη βοήθεια που τους ζητείται να προσφέρουν. Από τον αν θα απλώσουν το χέρι ή το τσεκούρι τους.

Στο τι αποφάσεις θα πάρουμε εξαρτάται και από το πώς θα φιλτράρουμε τις εικόνες και τις πληροφορίες που μας πασάρουν. Όπως σχεδόν πάντα, η μεταφορά της πληροφορίας δεν έχει σκοπό την ενημέρωση αλλά κυρίως τον αποπροσανατολισμό και τη δημιουργία αντίπαλων στρατών και στρατοπέδων. Αποπροσανατολισμό από τα πραγματικά αίτια και τους πραγματικά υπεύθυνους. Έτσι βρισκόμαστε να παρακολουθούμε τα τοπικά και εθνικά ΜΜΕ να παρουσιάζουν τις αφίξεις των μεταναστών ως εισβολές. Τους εξαντλημένους και βρεγμένους μετανάστες ως επικίνδυνους τζιχαντιστές. Τις τελευταίες οικονομίες τους ως ευκαιρία βελτίωσης της δικής μας οικονομικής θέσης. Τις ατελειώτες πεζοπορίες τους κάτω από τον ήλιο, ως ζήτημα της δικής μας οδικής ασφάλειας. Την επιθυμία τους να δροσιστούν ως κατανάλωση του «δικού μας» νερού. Παρακολουθήσαμε μία σειρά ανακοινώσεων που τους χρέωνε την χαμηλή τουριστική κίνηση του νησιού! Τα κέντρα κράτησης να βαφτίζονται κέντρα φιλοξενίας και τα ξεσπάσματα τους ενάντια στη συνέχιση της εξαθλίωσης τους, να ονομάζονται «υποκινούμενες κινήσεις από ντόπιους κύκλους». Πάλι καλά δεν τους χρεώσαμε και τη φτώχεια μας!

Μέσα σε αυτήν την παράκρουση δεν θα μπορούσαν να λείπουν και τα ακροδεξιά σκουλήκια. Εκμεταλλευόμενοι την αμήχανη αντίδραση της ντόπιας κοινωνίας έρχονται να ψαρέψουν οπαδούς μέσα στα θολά νερά της ξενοφοβίας. Διασπείρωντας με τη σειρά τους μέσα από τα blog που διαχειρίζονται (lesvospost, κ.α.) ένα σωρό από αναληθή γεγονότα, αλλά ακόμα στήνοντας και προβοκάτσες, προσπαθούν να στρέψουν την κοινωνία εναντίων όσο καταφθάνουν, ελπίζοντας ότι μέσα σε αυτό το κλίμα θα μπορέσουν να βρουν την υποστήριξη που χρειάζονται για να ξαναβγούν από τις τρύπες τους. Τις τρύπες αυτές στις οποίες τους ξαναέχωσε το αντιφασιστικό κίνημα του νησιού όποτε τόλμησαν να εμφανιστούν τα προηγούμενα χρόνια.

Είναι απαραίτητο να καταλάβουμε τι χρειάζονται οι άνθρωποι αυτοί που φθάνουν. Άραγε τι είναι αυτό που ζητάνε και μπορεί να στρέψει τον κόσμο εναντίον τους; Ζήτησαν από κάποιον ή κάποια να μην ταΐσει τα παιδιά του για να ταΐσει αυτούς; Ή μήπως πήραν σβάρνα τα μαγαζιά της λέσβου ζητώντας να απολυθούν οι ντόπιοι και

να προσληφθούν αυτοί ή αυτές; Το μόνο που επαναλαμβάνουν, είναι ότι ζητάνε την ελευθερία τους. Αυτή που θα τους επιτρέψει να συνεχίσουν το ταξίδι τους προσπαθώντας να ξαναφτιάξουν τη ζωή τους. Να ξαναβρεθούν με τις χαμένες τους οικογένειες ή να τους δοθεί η δυνατότητα να φτιάξουν τέτοιες. Να έχουν νόμιμα χαρτιά για να μπορούν να βιοποριστούν όπως κάνουμε όλοι οι υπόλοιποι. Να πάντων να αντιμετωπίζονται ως άνθρωποι κατώτερης κατηγορίας έτσι ώστε να μπορούν να ορθώσουν το ανάστημά τους για ακόμα μία φορά στα κυκλώματα, συστημικά ή μη, που θα προσπαθήσουν να τους εκμεταλλευτούν.

Μπροστά σε αυτές τις συνθήκες δεν μπορούμε παρά να στεκόμαστε δίπλα τους. Βλέπετε, είμαστε και εμείς κόσμος που αγωνιά για το τι θα του ξημερώσει. Οι περισσότεροι και οι περισσότερες εξαντλώντας τις μέρες μας σε κακοπληρωμένες δουλειές ή ψάχνοντας για μία. Άλλοι από εδώ και άλλες έχοντας επιλέξει αυτόν τον τόπο για να ζήσουμε. Ζώντας μέσα σε μία συνεχή ανασφάλεια καταλαβαίνουμε πολύ καλά τι μας φτάνει και ακόμα περισσότερο ποιοι-ες. Και σίγουρα δεν είναι αυτοί οι άνθρωποι που φτάνουν...

Δεν θα συνηθίσουμε στην εξαθλίωση.

Δεν θα αφήσουμε τα φίδια να βγουν από τις τρύπες τους.

Ελεύθερη μετακίνηση για όλους και όλες

**Musaferrat
Ιούλιος 2015**